

РЕШЕНИЕ

№ 6637

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска
Ванина Колева**

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8223** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) Софийска област срещу решение от 19.04.2021г. по нахд № 11975/2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 23-002920 от 12.08.2020г. на Директора на Дирекция “Инспекция по труда Софийска област”, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция на основание чл. 413, ал. 2 от КТ, във вр. с чл. 55 от ЗЗБУТ за извършено нарушение на чл. 61 от Наредба №2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи в размер от 2 500 (две хиляди и петстотин) лева.

Касаторът излага аргументи за неправилност на обжалваното решение. Моли да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което да се потвърди процесното НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от ответника по касация.

Ответникът по касация, [фирма], чрез процесуалния си представител в съдебно заседание оспорва касационната жалба. Счита решението на СРС за правилно и моли

съда да го остави в сила. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е основателна.

Касационната жалба е допустима - подадена е в срока по чл. 211 от АПК от страна, имаща правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да постанови съдебния акт – предмет на касационен контрол, СРС е установил следната фактическа обстановка: На 10.06.2020г. е извършена проверка на строителен обект „жилищна сграда с магазини и подземен гараж” в УПИ IV-996.997, км. 107А и 107Б м. О. купел – Юбилейна гора, намиращ се в [населено място], [улица] на 16.06.2020г. по документи в сградата на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, [улица], при която е установено, че [фирма], в качеството си на работодател, по смисъла на §1, т. 2 от ДР на Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/ и строител по смисъла на §1, т. 2 от ДР на Наредба №2 за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършването на строителни и монтажни работи не е предприело мерки за предотвратяване на паданията от височина при извършване на армировъчни и кофражни работи на кота + 21,40 от работници, включително и на подизпълнителя [фирма] чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за краката, главно и средно перило за ръцете или чрез алтернативно еквивалентно решение по контура на стоманената плоча.

За да установи посочената обстановка съдът се е позовал на административно-наказателната преписка и показанията на разпитания свидетел.

Съдът не е намерил нарушения на административно производствените правила в процедурата по съставяне и връчване на акта за установяване на административно нарушение.

За да отмени НП, районният съд е приел, че в наказателното постановление е посочена като нарушена разпоредба само тази на чл. 61 от Наредба №2 от 22 март 2004 г., която има пояснителен характер за начините на изпълнение на задължението по чл. 60 от Наредбата, поради което е счел, че е налице несъответствие на фактическото описание на нарушението и правната му квалификация, с оглед непълнотата на последната. Поради изложеното, съдът е приел, че правната квалификация на нарушението е непълна, което нарушава правото на защита и е основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Решението е правилно.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на районния съд, че фактическият състав на административното нарушение, при което се извършват работи на височина без осигурена безопасност от падане на хора или предмети е предвиден в разпоредбата на чл. 60 от наредбата. В разпоредбата на чл. 61 от същата само се уточнява технически по какъв начин се предотвратяват паданията от височина. В същата разпоредба не е предвиден елемент на състава, представляващ извършване работи на височина.

В чл. 60, ал. 1 вр. чл. 61 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи са уредени изискванията за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при работа на височина и имат за цел осигуряване на безопасност от падане на

хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства. Нормата на чл. 61 от Наредба № 2 предвижда, че паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение, а нормата на чл. 60, ал. 1 от Наредбата пък изисква работите на височина да се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване. Конкретните изисквания към обезопасяването при работа на височина са уредени в раздел IV от Наредба №2. Настоящият касационен състав споделя изводите на СРС, че правната квалификация на нарушението в АУАН и НП е непълна, което нарушава правото на защита и е основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

По изложените съображения касационната жалба се явява неоснователна, а решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила. С оглед изхода на спора, на ответника следва да се присъдят поисканите разноски – заплатен адвокатски хонорар, в доказания размер от 600 лв. Съдът намира възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно, тъй като претендираният размер е близо до определения в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минимален размер. По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.04.2021г. по нахд № 11975/2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област да заплати на [фирма] разноски в размер на 600.00 /шестстотин/ лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: